

[Hans Hansen (Rørby).]

en Forespørgsel til den højtærede Statsminister i Anledning af den Ulykke, der har ramt vort Samfund, nemlig den Arbejds-konflikt, som nu har ført til Storlockout — det er sket for 3 Uger siden, men Forespørgselen er allerede indleveret den 26. Februar og har, hvad den kan i Henhold til Forretningsordenen, ligget i 10 Mødedage —, saa vil jeg straks indrømme, at den Situation, der forelaa dengang, i disse Dage er undergaaet en Ændring, men der maa dog af den Forespørgsel, jeg ønsker at motivere, blive et Problem tilbage, selv om denne Konflikt bringes ud af Verden.

Det er ikke, fordi jeg ønsker, at Regeringen direkte skal stille sig paa den ene eller den anden Side i de kæmpendes Rækker. Snarere vil jeg anke over, at Regeringen og Lovgivningsmagten allerede har foretaget sig noget, som kan siges at være en Indgriben, og som kan skabe Betingelser for en Konflikt. Det er i al Almindelighed en saare vanskelig Sag at gribe ind fra Regeringens og Lovgivningsmagtens Side over for Strejker og Lockouter. Selv om alle erkender, at det er en stor Ulykke, naar en Arbejdskonflikt fører til Standsning af Arbejde og Virksomhed, er det meget begrænsede Midler, Lovgivningsmagten i Almindelighed raader over til at bringe Arbejdskrige til Ophør. Der er gennemført en Lov af 18. Januar 1934 om Mægling i Arbejdsstridigheder. Denne Lov er kun en naturlig Konsekvens af den mægtige Koncentration af Arbejdere og Arbejdsgivere i deres Organisationer. Hvis Lovgivningsmagten skal mægle i Arbejdsstridigheder, maa den nemlig være stillet over for noget konkret, over for noget samlet, den kan begribeligvis ikke mægle i en Guerillakrig. Derfor mener jeg, at Loven om Mægling i Arbejdsstridigheder var nødvendig. Rigsdagen har ogsaa i sin Tid vedtaget en Lov om Voldgift i Slagterikonflikten, en Lov, som egentlig ikke kom direkte til Udfoldelse, men som alligevel indirekte var en Aarsag til, at Parterne fandt hinanden.

Jeg mener dog ikke, at Lovgivningsmagten i alle Tilfælde bør holde sig passiv under Arbejdskrige, og slet ikke, naar det drejer sig om et Overgreb over for en tredje Part, naar det drejer sig om Befolkningens Forsyning med Varer. Arbejdsgiverforeningen og Fagforeningerne skal ikke have Hals- og Haandsret over hele Befolkningens Ve og Vel. Der er en tredje Part i Sagen, nemlig Forbrugerne, det vil sige Almenheden, og jeg mener, at det til enhver Tid er Regeringens og Rigsdagens Pligt at sørge for, at Forbrugerfolkets Interesse varetages.

Stiller man nu det Spørgsmaal, om Regering og Rigsdag har varetaget Forbrugernes Interesser, saa tror jeg, at alle i Sandhedens Interesse maa erkende, at dette ikke er sket. Nu er det ifølge Sagens Natur saadan, at Arbejdernes og Forbrugernes Interesser falder saa nogenlunde sammen, men Regering og Rigsdag har ikke varetaget Arbejdernes Interesser gennem de senere Aars Politik. Derimod har de i høj Grad varetaget Industriens Interesser. Jeg skal her nøjes med at henviser til Bladet „Social-Demokraten“s Artikler i Dagene omkring den 20. Februar i Aar, hvor Bladet bringer en Række Regnskabsresultater fra forskellige Industrier og Virksomheder, hvoraf de fleste i høj Grad er begunstiget gennem Lovgivningen, i Særdeleshed gennem Toldloven af 15. Oktober 1932 og Valutakontorets Virksomhed.

„Social-Demokraten“ peger her med Rette paa de stigende Udbytter, som en Række Industrier i de senere Aar har udbetalt til Aktionærerne, og lægger ikke Skjul paa, at det netop er paa Grund af den Regulerings- og Toldpolitik, der er ført af Regeringen med Tilslutning af Rigsdagens Fler-tal, at det har været muligt for Industrien at indtjene de store Summer. Jeg synes, det er en knusende Dom, Bladet „Social-Demokraten“ her fælder over Regeringens Regulerings- og Toldpolitik. Bladets hele Betragtning er den samme, som vi fra Retsforbundets Side Gang paa Gang har fremført under Forhandlingerne om alle disse Love her i Rigsdagen.

Bladet konkluderer i en Omtale af 16 af vore største Industriselskaber, omfattende en Aktiekapital paa 90 Mill. Kr.: Denne Aktiekapital har ifølge Bladets Oplysninger i 1932 givet 7 950 000 Kr. i Udbytte, i 1933 8 450 000 Kr., i 1934 9 390 000 Kr. og endelig i 1935 10 100 000 Kr.; altsaa, i de 4 Aar fra 1932 til 1935 har disse 90 Mill. Kr. givet i Udbytte omtrent 36 Mill. Kr., rundt regnet 40 pCt. af Aktiekapitalen. Ser man nu paa, hvad Arbejderne har faaet i Lønforhøjelse i den samme Tid, viser det sig, at ikke alene har de ikke faaet Lønforhøjelse, men den indtjente Løns Købekraft er som Følge af Varefordyrelsen formindsket i overordentlig høj Grad. I en ledende Artikel Dagen efter disse Artiklers Fremkomst skrev Bladet „Social-Demokraten“ — med Formandens Tilladelse vil jeg gerne bringe et ganske kort Citat:

„Og dette saa meget mere, som det kun er i Kraft af Samfundets Indgriben, Industrien har opnaaet Merbeskæftigelse og dermed Merfortjeneste. Paa en Række